

Formodentlig kommer man dertil gennem den Slutning, at det vilde være usornuftigt at vælge en Mand til at være den, der skulde kontrollere sin egen og Medlægeres Virksomhed. Men hvorfor har man saa optaget en Bestemmelse herom i den Lov, der ifjor blev givet for Landet? Hvorfor staaer det da der? Troer man virkelig, at Landbefolkningen er mere tilbøielig til at tage en saadan usornuftig Beslutning og træffe et saadant uklogt Valg end Rjbstadbefolkningen, saa maa jeg virkelig paa Landbefolkningens Vegne protestere imod, at man vil tiltroe den mindre Forstand eller Skjønksomhed i den Henseende end Rjbstadbeboerne; jeg troer, det er omtrent ganske det. — Jeg kan uagtet det, jeg har hørt, ikke Andet end fornye min indstændige Begjæring til Udvalget om at tage disse Punkter under Overveelse, og dermed haaber jeg at have sagt det sidste Ord i denne Sag.

Madvig: Jeg har nogen Betænkelighed ved at tage Ordet i dette Dieblif, idet jeg fra det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler behandlede, skal vende tilbage til det Spørgsmaal, som før laa for, og jeg føler denne Betænkelighed forøget ved Gjenstandens Bestaffenhed, men jeg skal opfylde et Duffe, som blev udtalt af den 2den Landsthingsmand for Rjstaden (Krieger) og derved tillige følge en Drift, som jeg troer maa være tilstede hos ethvert af Landsthingets Medlemmer, nemlig at udtale sig noget om den hele Betragtningmaade af Havnene og de til disse hørende Forhold, som fremkom fra den ærede Indenrigsministers Side. Jeg troer nemlig, at disse Udtalelser i en vis Henseende nødvendigviis maae imødegaaes. Naar den ærede Indenrigsminister stærkt hævdede, at Indenrigsministeriet nu har en ligesaa stor Ret som den, der ved hans Underændringsforslag forlanges, saa benægter jeg ikke dette. Der er ikke Spørgsmaal om, at Indenrigsministeriet har denne Ret, men Spørgsmaalet er, om man, idet man vil gjøre Noget for Communerne og give dem en større Indflydelse, kan bibeholde denne Magtfuldkommenhed for Indenrigsministeriet, som det nu har, og som den 2den Landsthingsmand for Rjstaden rigtig betegnede som grundet paa

en Tradition. Altsaa, Spørgsmaalet er dette: Skal man forsøge ved en ny Paragraph at give Communerne Noget med Hensyn til deres Havne, og dog ved at optage Ministerens Underændringsforslag indskrænke det, man giver, til saa lidet, at det omtrent bliver ligesaagodt som Intet, eller skal man, naar man ikke vil gaae videre, naar man i dette Dieblif ikke kan ordne Forholdet, opgive hele Paragraphen? Det er det Resultat, jeg kommer til; men idet jeg kommer til dette Resultat, vil jeg dog fastholde, at det vil blive den nødvendige Udvikling i Fremtiden, at man kommer til at anerkjende, at de virkelige Handelshavne efter deres Natur ere og maae blive communale; jeg siger: de virkelige Handelshavne, og naar disse Havne ere blevne kaldte communale — hvad den ærede Minister opfattede som Hovedargumentet, der var anført imod ham i den Henseende — saa ligger det ganske naturligt i det virkelige Forhold, der har ført til, at man, uden at reflectere over de specielle Bestemmelser, har brugt dette Navn. Havnen er saa nødvendig knyttet til Byen, at man i den daglige, naturlige Tankegang ikke kan tænke sig Havnen adskilt fra Byen og tilhørende Staten. Der er forelagt os et Beviis for, at Regjeringen har anerkjendt en Byes Ret over dens Havn, uden at vi dog ville paastaae, at dette enkelte Beviis, som forresten kunde forøges med flere, indeholder en Afgjørelse derhen, at Byerne have en virkelig privatretlig Eiendomsret over deres Havne. Dette er ikke Paastanden, men Paastanden er den, at Havnene ikke heller ere Statsejendomme, at de ikke ere Statsinstituter, men væsentligt communale Instituter og bør betragtes og beskrives fra dette Synspunkt. Jeg troer ikke, at den ærede Indenrigsminister var heldig i at imødegaae det Beviis, der blev fremsført af den 8de Landsthingsmand for 2den Kred (Drif), thi i den citerede kongelige Resolution tales der ikke blot om den Helsingør tilhørende Havn, men der tales tillige om Byens Raadighed over denne Havn, som ved en Transaction gif over til Staten, hvilken altsaa ikke anfaaes for isorveien at have havt denne Raadighed; den gif over til Staten for et Vederlag, som vel ikke udbetaltes i Penge, men som bestod i, at Staten paatog